

Història d'unes Kabretes a ISLÀNDIA

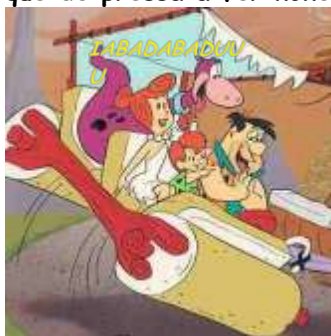
UN EQUIPASSO de bona pasta !!!!!

DISSABTE: ARRIBADA I RONCO

I després d'esperar tot l'estiu, finalment va arribar el dia...

En una horabaixa ple de ganes partírem uns des de Eivissa, altres des de Palma i altres des de Madrid per arribar a cercar l'aventura esperada a terres islandeses.

En arribar i després de trobar en Johnny i els 4x4 que ens havien de servir de transport, partírem més que de pressa a fer nones al poble de Keflavík.

Tremola Islàndia !!!!

DIUMENGE: KEFLAVÍK-> BORGARNES-> PENÍNSULA D'SNAEFELLS -> BIFRÖST

De bon matí, i després de provar el primer berenar islandés, posarem rumb cap a la nostra primera cita : la part més a l'nord-oest de l'illa voltant el parc nacional d'Snaefells.

Paissatge molt volcànic que mescla, la bravura del mar, amb un futimé d'illetes que semblen com caigudes del cel i que donen idea de la perillositat de navegar per aquestes contrades, amb un altre mar més suau però de lava i amb l'espectacularitat del glaci que alberga un volcà en les seves entranyes.

Com que el temps se'ns tirava al damunt férem la volta a l'inraves i assaltàrem el parc pel nord. Ens aturàrem a dinar a Grundarfjörður on provàrem la primera especialitat islandesa "sopa de tomàtiga a la vinagreta" , una extranya mescladissa que per alguns va resultar una broma un poc pesada..., i panxa plena partírem cap al poble pesquer d'Olafsvík on és de destacar la seva peculiar església amb punta.

Poc a poc anàrem donant la volta i ens aturàrem a Hellissandur que ens regalà una visió impressionant de la vessant est del glaci i també ens convidà a contemplar l'antena de comunicacions d'ona llarga més alta d'Europa Occidental (412 m.).

A poc a poc ens anàrem acostant a l'Snaefellsjoküll, una muntanya de 1.446 metres d'alçada que descansa just a vorera de mar tal com un "flam de nata" a punt fer-hi una bona cullerada.

Així, a miquetes, cada un de nosaltres anàrem fent-nos a l'idea de la duresa de la vida en aquells paratges: Djúpalónssandur, una costa de rocs immensos dins del mar modelats per la força dels vents i els corrents marins i... amb unes vistes increïbles cap el volcà.

Com a curiositat recordar que a la novel·la de Julio Verne "Viatge al centre de la Terra" els personatges s'endinsaren a les entranyes del planeta entrant just per la boca d'aquest volcà, que nosaltres ensumarem de prop, i sortiren pel volcà de Stròmboli a Sicília... qui va dir por !!!

Un cop arribats a Vegamot tornàrem a agafar direcció nord i férem la nostra primera incursió a una pista de terra (ens havíem de començar a familiaritzar amb els que ens esperaria d'aquí pocs dies...)

La cosa ens va sortir un poc més complicada del que ens esperàvem... sort que en aquesta època de l'any i en aques país el sol no se'n va a dormir...

Així què, un cop sortejat com poguèrem el contratemps, davallàrem cap a Bogarmes i d'allà a Bifröst que bé ens mereixíem una bones nones: el dia havia resultat molt llarg...

un dia ben complet

DILLUNS: BIFRÖST-> HVAMMSTAGI-> TJÖR -> BLÖNDUÓS -> SAUDARKRÓKUR -> AKUREYRI

El matí, més descansats i berenats agafàrem de nou els cotxes per anar a ensumar la banya petita del fiord de HÚNAFLÓI que ens tenia amagada una petita sorpresa...

Lleons marins en llibertat i en el seu propi hàbitat... una vertadera visió !!!

Ja sé el que estau tots pensant però no sigueu dolents amb la competència...

Panxa plena i amb les bateries ja ben carregades agafàrem de nou el cotxe per continuar costejant per la carretera de terra que bordeja la península del VATNSNES.

Un cop ja en asfalt, conduïrem fins al poble de Blönduós, un atractiu lloc que es troba a la desembocadura del riu glaciari Blanda.... i d'aquí cap a la ciutat de Sauðárkrúkur a la badia de Skagafjörður. Continuarem en direcció a Akuregvi travessant pel sud del glaciari del Tunghahryggs-jökull (de fàcil pronunciació) fent una aturada a GLAUMBAERr amb un museu folklòric i un poc turístic que mostra com eren abans les cases a Islàndia vestides amb teulades d'herba ben verda.

I després de pregar a tots els Sants...

partírem ja decididament cap a Akureyri, la segona ciutat més grossa d'Islàndia on férem nit i tastàrem el menjar típic islandès entre el que destaca la balena i el fraret. I qualche cerveseta també va caure...

DIMARTS: AKUREYRI -> DALVÍK -> ÓLAFSFJÖDUR -> SAUDANÉS -> AKUREYRI -> MÝVATN -> FOSHÖLL -> F26 -> NYDALUR

Akureiry és un centre pesquer i industrial a la part nord d'Islàndia, es troba a prop i lleugerament al sud del cercle polar àrtic i a l'oest de l'important fiord d'Eyjafjörður. Perquè us feu una idea: sembla que les muntanyes i el mar l'han d'abraçar. Entre les alçades més espectaculars cal destacar el Súkur de 1213 m i Hlíðarfjall de 1116 m., que guaiten la ciutat de pel darrera.

Des d'allà partírem al matí per explorar un parell de pobles pesquers, amb els seus ports i les seves platges, entre els que destaquen DALVÍK i OLAFSFIÖDURr on alguns aprofitaren per comprar peix envasat al buit.

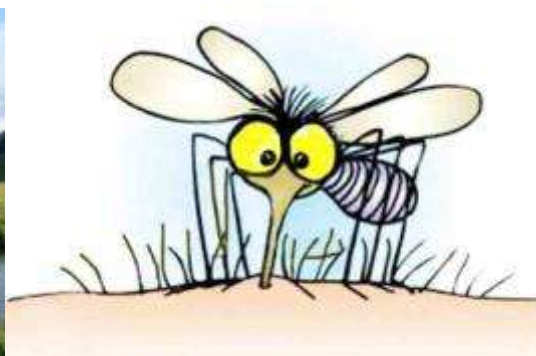

En el nostre camí cap al nord arribàrem fins a SAUDANÉS on algú va somniar que es llançava al mar i arribava fins al Pol, en aquell moment no es deixà molestar ni per la temperatura de l'aigua.

Reférem el camí per tornar a Akureyri i aturar-nos a comprar avituallament pels quatre dies que estaríem perduts per les "highlands" entre el res i el nores.

Abans de partir a l'aventura, ens desplaçarem cap a l'Est per anar al llac Mývatn (llac dels moscards en islandès) que és un dels llacs naturals més gros de tot el país.

Reférem una part del camí i ens aturàrem a omplir, fins als topes, els dipòsits de benzina perquè sabíem que havien de passar molts de kilòmetres fins que els nostres 4x4 podessin tastar-ne de nova. Es tractava de no dur-los assedegats...

El començament de la F26 té, des del nord, un inici que es queda penjat de totes les retines i eixample els ohhhh's de tal manera que és fa difícil oblidar-ho: la cascada de GODAFOSS (la cascada dels Déus). El seu nom, que prové de damunt l'any 1000, té a veure amb la decisió, del representat del poble del moment, de que el cristianisme havia de ser la religió del país... per això va decidir llançar a la cascada totes les estàtues dels Déus víkings ..

Permeteu-me un poc de resum d'allà on anàvem

Sprengisandur: La ruta F26

La ruta F26 és una passada pel amants de la natura. És diferent a tot. És una pista de terra de més de 200 km que uneix el nord i el sud d'Islàndia i xapa l'illa en dues parts deixant a l'oest la glacera Hofsjökull i a l'est Vatnajökull (la més gran d'Islàndia.).

Amb l'afegitó de que a més a més ens acosta al volcà Hekla que també és el més gran de la gran quantitat de volcans que es troben a l'illa.

Entre les dues glaceres no hi ha res més que un gran desert d'arena negra i restes volcàniques que et porten violentament al silenci i la immensitat del no res.

El bocí que es troba entre els dos gegants de gel es troba solcat per rius que desapareixen i compareixen sense avisar, és especialment agressiu i desolat i dóna molts de motius per creure en essers fantàstics...

Als primers pobladors de l'illa, que creien de moltíssim en trolls, elfos, fantasmes i demés família, aquesta ruta els feia molta por, i els que s'atreïen a travessar-la corrien com posseïts, ben morts de por!!!, és diu que perquè estaven segurs que els fantasmes se'ls volien fer seus i que els matarien els cavalls d'esgotament per aconseguir-ho.

Esgotament en islandès és "spregja" d'aquí el nom d'SPRENGISANDUR!

Avui en dia podem entendre que realment qui esgotava els cavalls eren els propis genets en el seu afany de fer "cametes perquè us vull".

Aquesta ruta fou abandonada pels víkings en el segle XIII donada la seva duresa, que a l'igual que ARA en primavera es troba inundada per la descongelació del gel i la neu. A l'estiu, també hi ha que dir que, és extremadament seca i sense pastures.

Sprengisandur és la pista més llarga entre el nord i el sud d'Islàndia i només és transitable per cotxes 4x4 entre 8 i 10 setmanes a l'any. Els principals inconvenients de la ruta són les pedres, els sotracs i els rius a creuar que a vegades poden dur més de 1m.d'aigua.

Ens havíem quedat a Godaföss, la cascada dels Déus, on com "angelets" vàrem començar la nostra ruta.

A partir d'aquí i de camí cap al sud, el paisatge de cada vegada es fa més dur i va desapareixent el verd, les ovelles banyudes, els petits arbres, i en bescanvi compareixen una explosió de rius, canons, llacs, desert negre ..., a més de l'agradable visió de la glacera de HOFSJÖKULL que cada cop s'acosta més i més als nostres ulls.

Curiosament no hi ha fotografies d'aquesta part de la ruta, suposo que per l'hora i l'emoció de tot el que poc a poc i a ritme de carretera en mal estat ens anava entrant pels ulls ...

En ruta, el FJORDUNGSVATN, molt a prop del perdut refugi de Nydalur, on férem nit (o dia...)

DIMECRES: RUTA LLEPANT EL TUGNAFELLSJÖKULL

El nostre refugi.

Tots teníem ja moltes ganes d'estirar les cames i després d'un berenar, com no! auster i una bona dutxa calenta, emprenguérem la caminada del dia, no sense abans creuar el riu, clar...

Pujàrem fins a llepar la glacera de Tungnafellsjökull que, tot i no ser molt grossa si la comparem amb les altres dues que acompanyen les vistes de l'F26, us puc ben assegurar nosaltres la trobarem enorme i de un Guau suprem!!!. Té una plasticitat i bellesa que escarrufa, jo la definiria com " Blanc d'anunci de pasta dents"

KAMINA KABRETA, KAMINA !!!

Una altra fita aconseguida !!!!!

I després de davallar ens quedava encara més màgia: posar els ulls a la glacera Hofsjökull per gaudir de tornar-nos petits, petits, petits

DIJOUS: NYDALUR-> HRAUNHEYJAR -> LANDMANNAULAUGAR (BRENNISTEINSALDA)

Ens despertàrem de bon matí al nostre refugi, ens trobàvem més a prop de la nostra propera base, el destí ara havia de ser un oasi en el desert: Hrauneyjar.

Fins arribar-hi no trobàrem res més que la solitud i l'horitzó, a vegades sobtada per la visió d'una persona o dues que caminen amb una motxilla a l'esquena ..., en aquest moment us puc assegurar que no pots deixar de demanar-te que cerquen allà caminant i perquè..., per ventura ells també es demanaven que fan aquest aquí perduts en un cotxe? ...

Auuu, queda't tu sense benzina,, béee, no és res,..., només caminaràs una estona !!!

No ets kabreta???

A Hrauneyjar ens tornàrem a trobar amb la civilització: dos hotels, una oficina d'informació, un sortidor de benzina i turistes fent senderisme cap Landmannalaugar o simplement aquí amb els seus cotxes fent una volta des del sud i gaudint del paisatge.

Un cop arribats al camp base, pegàrem una mossegadeta i preparàrem la motxilla per continuar amb l'aventura i arribar fins a Landamannalaugar per conquerir el Brennisteinsalda, un cim de 855 m. que es considerat com un dels cims amb més colors del món.

Landmannalaugar és una zona d'una increïble bellesa, i sens dubte un dels llocs més fantàstics d'Islàndia. És una zona geològicament molt interessant, quasi simultàniament gaudirem de mars de lava, fumaroles, muntanyes de riolita i tots els color imaginables.

Iniciàrem el camí que anava agafant alçada fent voltes per dins el camp de lava, amb roques negres i com ruades, amb sorprenents formes. Poc a poc i sortint de la negror els nostres nassos ja notaren una estranya olor com d'ou bullit... oloràvem el sofre de les fumeroles que ens esperaven pacients.

Un cop deixàrem els GUAUS ! i vàrem ser capaços de partir d'aquell lloc de somni continuàrem l'ascensió cap a la nostra fita per una pendent que no anava de bromes...

ALEGRIA !!!!

Tot i que la nostra intenció era allargar fins al Blahnukur, finalment, per coses d'aquestes que té la muntanya i que mai ens hem d'estar d'escoltar-les atents, modificàrem la ruta i partirem a fer unes bones nones, tanmateix al dia següent la muntanya no s'hauria mogut de lloc i si volíem la podríem fer nostra.

DIVENDRES: HRAUNEYJAR -> LANDMANNAULAUGAR

Férem un pacte amb el diable i ens aixecàrem un poc tard, però tot i això a mig matí ja tornàvem a tenir les botes damunt la meravellosa i espectacular terra de Landmannaulaugar.

El dia havia sortit assolellat i els colors encara eren més vius i impressionants que el dia anterior.

Agafàrem direcció SE cap a la muntanya d'Skalli deixant-nos sorprendre per cada un dels cims que anàvem coronant. L'Skalli encara estava massa gelat i afrontar la seva pujada no era del tot aconsellable sense material per la qual cosa cercàrem una ruta alternativa seguint un rierol que ens havia de dur, no sense bones sorpreses de neus, rimanyes, forats i rossegures de Llubí fins al canó que portava al TUNGÁ i d'aquí al campament de Landmannaulaugar.

El dia va donar per **SOMNIAR** en majúscules !!!

Marga Falls

Però qui cregués que aquí s'acabava tot anava ben errat, encara ens mancava UN GRAN BANY A LES TERMALS AIGÜES DEL LLAC DE LANDMANNAULAUGAR. UN FINAL D'ESKANDOL KABRETA.

DISSABTE: HRAUNEYJAR -> VOLCÀ HEKLA -> GELDINGADALSFFJÖLL -> RAUDAS KAL -> HRAUNEYJAR

Ens aixecàrem xalests... Abans de partir ens acomiadà una simpàtica ovelleta banyuda que estava instal·lada a la porta de la nostra base d'operacions.

La nostra fita era fer cim al volcà més actiu d'Islàndia, de 1.491 m., que experimentà la darrera erupció l'any 2000.

El dia comparegué un poc lleig i el cim estava vestit d'una boira espessa. Encara així, decidírem pujar fins allà on la visibilitat ens ho permetés.

Així i tot la festa no ens durà gaire... a poc temps de començar l'ascensió l'haguérem d'avortar perquè el gel que cobria el fort pendent no anava de bromes... no era el dia adient per assolir la fita..

Un poc amb la cua davall el cul, reférem el camí un poc tristots... però una Kabreta mai no es rendeix, així que partírem cap a la fita alternativa, el cràter vermell de Rauðas Kal, ESPECTACLE DE COLOR I SILENCI.

Tocaves el terra i era calentet, calentet, allà dins berenàrem i tinguérem qualche moment oooooommmhhh !

Després de sortir del cràter assolint un fort pendent de pujada i davallada, agafarem els cotxes per anar a afrontar una nova aventura, ara tocava canviar les sabates per les rodes...

A base de brúixola i mapa endregarem les idees per posar rumb a la gran cascada de Gullfos per una pista de terra inexplorada...

I pel camí...: Una sorpresa inesperada

I... tota una VISIÓ

Talment dos MOISÉS creuant les aigües !!!

I és que abans de creuar un riu s'ha d'estar ben segur que és possible fer-ho i establir la bona ruta...

Ai però els Déus no estaven de la nostra part i malauradament després de fer una bona tirada perduts dins el res, un bloc de gel ens va barrar el pas i haguérem de fer anques enrere, fou una llàstima perquè estàvem a tocar de fita. I per acabar d'arrodonir-ho quan tornàrem a creuar el riu un dels cotxes va sofrir un contratemps i es feren malbé dues rodes, tanta sort que en dúiem de recanvi i que ... ja teníem pràctica a rompre...

Sempre plou quan no hi escola !! Però entre tots aconseguírem sortir de totes aquelles situacions inesperades i deixàrem el pavelló ben alt !!!!!

DIUMENGE: HRAUNNEYJAR -> HELLA -> BIKKVIBAER -> BAKKI -> SKEIDFLÖTUR -> DIRHÓLAEY -> VIK -> HELLA

Arribà l'acomiadament de les muntanyes i partírem cap a la costa sud d'Islàndia. El paisatge canvià completament davant els nostres ulls i començàrem a trobar-nos amb cases, poblets, carreteres asfaltades, ..., en poques paraules civilització. Ara que ja sabíem sobreviure de TOT ens tocava tocar el dos !!! ...

Els cavallets, uns dels grans acompanyants de viatge

Un cop passat Hella anàrem a cercar camins que ens acostessin al mar però en el primer intent només arribàrem a acostar-nos a un riu, el BJÓRSA, on poguérem comprovar com es fa la pesca del salmó. Trobàrem un senyor pescador que gaudí de valent mostrant-nos aquest art.

Després intentàrem arribar fins Bakki per veure l'arxipèlag de Vestmannaeyjar (l'illa més jove d'Europa que va sorgir l'any 1973 a rel de l'erupció de l'Eldfell), però malauradament ens trobàrem amb una festa que havia congregat a tota Islàndia a aquest lloc i la policia ens feu tornar enrere.

Així que davant els esdeveniments partírem a omplir la panxa als peus de la meravellosa cascada de SKÓGAFOSS.

Per aquí els llocs ja són més turístics...

Continuàrem camí cap a l'Est per anar a topiar els frarets en el seu recó preferit: els penya-segats de Skeidflötur. (és curiós veure com estan avesats a les càmeres: tal com si fossin models o vedets !!)

I d'aquí partírem cap a l'impresionant platja negra de Dyrhólaey, en la ruta per arribar-hi només calia alçar la vista per dir GUAUS un darrera l'altre.

Arribarem fins a Vick i després d'estirar un poc les cames i fer quatre rialles partirem de retirada, ens aturarem davant el volcà EYJAFJALLAJÖKUL (el culpable d'haver de tancar l'espai aèri europeu l'any 2010 davant la seva inesperada erupció) i també a la gran cascada de SELJLANDSFOSS.

El final del dia va tenir per alguns forma de sauna nocturna...

DILLUNS -> HELLA -> SKÁLJOLT-> GULLFOSS -> PINGVELLIR -> REYKJAVÍK -> KEFLAVÍK ->
Roqueta mia per pobre que sia...

I arribà el darrer dia amb els neguits típics de voler emportar-se tots els records possibles no sols a la retina i l'ànima sinó també a la motxilla en forma de regals pels que no havien tingut la sort de viure la nostra experiència.

Partírem cap a l'anomenat "Cercle Daurat", una meravella que et procura la majestuositat dels Geisers, la súper cascada de Gullfös i la visió de l'antic parlament de Pingvellir.

La veritat és que la zona dels Geisers, tot i ser un lloc súper turístic, és espectacular i veure aquella aigua en ebullició davant el nas et fa sentir tremendament vulnerable sols de pensar en l'energia que en forma d'aigua bullent juga per davall els teus peus. *Una curiositat d'Islàndia és que allà no necessiten emprar calderes per aconseguir l'aigua calenta....*

Després de tots els "WALAAA !! " del món partírem cap a la famosa cascada i...

Un altra WALAAA !!!

I de retirada passàrem pel parc natural de Pingvellir amb el seu impressionant llac PINGVALLAVATN

I ara ja sí, la civilització total, Reikjavík

Estan bojos aquest humans....

AIII, EN CLINTONT, EN CLINTON.... QUANTES COSES PROVOCARES I ENCARA SE'T RECORDA A QUALQUE BOCÍ AMAGAT DE LA MEMÒRIA....

Islàndia , uffff, és un còctel d'aigua, de gel, de neu, de cel , de pedra volcànica, de rius, de volcans, de fumeroles: DE VIDA I NATURA.

El millor amb diferència el GRUP que va saber estar al seu lloc en tot moment i no se'ls va enganxar res a l'hora de donar la mà, el braç i la cama perquè les coses anessin endavant.

AQUEST VIATGE..., UNA DESCOBERTA DE MOLTES, MOLTES COSES AMB "K" MAJÚSCULA DE KABRETES ...

I FINS LA PROPERA !!!!!

Kabretes